

[Jørgen Estrup]

sørger for, at der sker en egentlig demokratisering, bliver fastholdt. Det er det afgørende for udviklingen, og det tror jeg der er stor enighed om her. Derfor synes jeg, det var lidt under debattens niveau, at udenrigsministeren antydede, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre med deres forslag faktisk slet ikke lagde vægt på demokratiseringen i Nicaragua. Hr. udenrigsminister, det står i bemærkningerne til forslaget! Det er faktisk muligt at læse det. Det er muligt, at udenrigsministeren ville have skrevet det med andre ord, men det står der klart og tydeligt for den, der ønsker at læse det.

Jeg synes også, vi må konstatere, at den aktivitet, der er foregået omkring contraerne, har betydet, at den økonomiske situation og dermed bistandsprojekterne i Nicaragua har haft en overordentlig vanskelig stilling, at vi faktisk i en periode med contraaktivitetens optrapning har set, at de økonomiske problemer i Nicaragua er vokset stærkt. I den forbindelse kan man også konstatere, at vi her i sommer så en meget klar sammenhæng mellem contraaktiviteten og bistandsprogrammernes mulighed for at fungere. Jeg mindes i den forbindelse, at udenrigsministeren ikke ønskede at tage nogen form for initiativer, da vi oplevede i et dansk bistandsprojekt, at en af de ansatte omkom på grund af contraaktivitet. Det synes jeg også viste noget om regeringens politiske holdning i denne sag, og det beklager jeg.

Det, som så står tilbage – ud over at vi altså i fællesskab kan give vores tilslutning til fredsprocessen – er spørgsmålet om bistandsudviklingen, om den støtte, der skal gives til Nicaragua; og det, som jeg tror i første række skiller regeringspartierne og forslagsstillerne, er spørgsmålet om gavebistanden.

Jeg bemærkede, at udenrigsministeren mente, at de Danidaprojekter, som i øjeblikket var i gang, ville fortsætte, til de var fuldført. Jeg kan underrette udenrigsministeren i hvert fald om så meget, at det ene af projekterne, skovfrøprojektet, faktisk er tænkt udfaset på et tidspunkt, hvor de, der sidder i projektet, ikke mener, at det på nogen som helst måde er færdigt, og at man forestiller sig, at svenskerne skal overtage det. Er det virkelig rimeligt og fornuftigt, at et godt dansk projekt skal overtages af svenskerne, fordi regeringen ikke ønsker at give gavebistand?

Jeg synes, man også i denne forbindelse skal konstatere, at argumentet ikke længere duer, når det drejer sig om 800-dollars-grænsen.

Jeg kan ikke lade være med at føle, når udenrigsministeren og ordførerne for regeringspartierne tog sådan på vej, at der er en god indikator både i det, som skete i foråret i bistandsdebatten i maj måned, og i det svar, som udenrigsministeren gav dengang, for, hvorfor man tager sådan på vej. Jeg vil gerne minde om, at Arne Stinus på Det Radikale Venstres vegne den 21. maj sagde – Folketingets forhandlinger 1986–87, sp. 12209:

»Det er vist rigtigt at konstatere, at der ikke er sket forfærdelig meget på disse områder, der er i hvert fald ikke tale om nogen udvidelse og udbygning, og behovet i Nicaragua er bestemt ikke blevet mindre, end det var for 1½ år siden.«

Herpå svarede udenrigsministeren – og jeg citerer igen, denne gang fra sp. 12212:

»I de første år skete det som gavebistand, selv om landet har et forholdsvis højt bruttonationalprodukt pr. indbygger. Det skete, fordi man dengang kunne sige, at der var særlige behov for en genopbygning lige efter en borgerkrig. Men i 1984 normaliserede vi, kan man vel sige, bistandssamarbejdet med Nicaragua og har siden bygget bistanden på statslån plus en begrænset indsats gennem de private organisationer.«

Hvis det ikke er en meget klar udtalelse om, at man har lagt nogle andre kriterier til grund, og at man følte, at man nu kunne lægge en anden vægt på bistanden til Nicaragua, forstår jeg ikke det, udenrigsministeren sagde dengang. Og hvis det ikke antyder, at udenrigsministeren havde svært ved at forstå det signal, der blev givet under debatten, er der også nogle ting, jeg ikke forstår. Jeg forstår godt irritationen i dag, men det havde været op til regeringen og udenrigsministeren at forhindre, at det var kommet så langt, at vi var nødt til at fremsætte et beslutningsforslag.

Jeg føler i meget høj grad, at det, der sker, når vi med disse beslutningsforslag peger på behovet for en øget støtte til Nicaragua, er, at man siger, at på dette område har regeringen i høj grad taget politiske hensyn. Det kan vi ikke acceptere. Vi ønsker, at Danmark på samme måde som Sverige og Norge udfører et bistandsarbejde over for Nicaragua, som svarer til det, vi havde i begyndelsen af 1980'erne.